

Sygn. akt **III C 69/14**

WYROK

W IMIENIU RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, Wydział III Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Ewa Witkowska**

Protokolant: sekretarz sądowy Justyna Kobylarczyk

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2015 r. w Warszawie, na rozprawie sprawy z powództwa **A. M.**

przeciwko Skarbowi Państwa – Centralnemu Zarządowi Służby Więziennej

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę

1. oddala powództwo w całości;

2. odstępuje od obciążania powoda zwrotem kosztów zastępstwa procesowego na rzecz pozwanego;

3. nieuiszczone koszty sądowe przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt **III C 69/14**

UZASADNIENIE

A. M. w pozwie z dnia 9 stycznia 2014 r. skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa - Centralnemu Zarządowi Służby Więziennej wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 47 610 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wyroku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznane krzywdy, zasądzenie od pozwanego kwoty 5.290 zł na cel społeczny - na rzecz Fundacji Polski Czerwony Krzyż, zobowiązanie pozwanego do przeproszenia powoda za dokonane naruszenia dóbr osobistych, a także zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu. Powód podnosił w uzasadnieniu pozwu, że cele w których przebywał były przeludnione, były złe warunki sanitarne i bytowe, w szczególności były brudne, niedoświetlone cele o złej cyrkulacji powietrza, a także było niskiej jakości jedzenie zapewniające jedynie minimalne wartości odżywcze. Brak było zajęć kulturalno – oświatowych, niedostateczne wyposażenie świetlicy – brak sprzętu audiowizualnego. Ponadto powód podczas odbywania kary doświadczał ze strony pracowników służby więziennej przemocy fizycznej i psychicznej (pozew wraz z uzasadnieniem k.4– 6).

Pozwany Skarb Państw – Centralny Zarząd Służby Więziennej wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa- Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa, według norm przepisanych. W odpowiedzi na pozew został podniesiony zarzut, iż okoliczności wskazane w pozwie nie zostały udowodnione przez powoda (odpowiedź na pozew k. 15-16).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód odbywał karę pozbawienia wolności i aresztu. W okresie od (...) przebywał w Areszcie Śledczym W. – B.. W międzyczasie przebywał w Areszcie Śledczym W.- M.. Następnie został przeniesiony do Zakładu Karnego w R.. W dalszej kolejności powód karę pozbawienia wolności odbywał w Areszcie Śledczym W. – S. oraz Zakładzie Karnym we W. gdzie odbywał terapię uzależnień (zaświadczenie – k.7, k.139, zeznania powoda – k.56,k.165).

W Areszcie Śledczym W. B. powód przebywał w celi 4 osobowej z oknem zapewniającym dostęp światła dziennego w ilości zgodnej z normami prawa w zakresie warunków technicznych jakie powinny spełniać pomieszczenia na pobyt stały ludzi. W celi było również oświetlenie sztuczne. Pomieszczenie wyposażone było w dwa piętrowe łóżka, 4 krzesła, stolik i dwie szafeczki. Znajdował się tam także kącik sanitarny oddzielny od części mieszkalnej murowaną ścianą. W kąciku tym były umywalka, półeczki oraz sedes (zeznania świadka D. M. –k.95, zeznania świadka M. O. – k.103, notatka służbowa – k.184-185).

W Areszcie Śledczym W. – B. powód przebywał w kilku różnych celach, w których przeludnienie nie przekraczało 3m² na osadzonego, zgodnie z przepisami (wykaz rozmieszczenia – k.120-121).

W okresie przebywania w Areszcie Śledczym W. – B. powód miał możliwość korzystania z ciepłej kąpielii przynajmniej raz w tygodniu, zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 sierpnia 2003 r. w sprawie regulaminu organizacyjno porządkowego wykonania kary pozbawienia wolności. Powodowi jak i innym osadzonym wydawane były środki czystości przeznaczone do czyszczenia i utrzymywania porządku w celach, który to obowiązek spoczywał na samych osadzonych. Otrzymywali oni także środki higieny osobistej takie jak papier toaletowy, maszynki do golenia i proszek do prania. Codziennie była możliwość korzystania ze spaceru (zeznania świadka D. M. –k.95, zeznania świadka D. K. – k.102, notatka służbowa – k.184-185).

W Areszcie Śledczym W. B. odbywały się także przeglądy stomatologiczne dla osadzonych. Jest to procedura nieinwazyjna, przebiegająca bez naruszenia ciągłości tkanek (notatka służbowa – k.186).

Powód otrzymywał posiłki trzy razy dziennie, zgodnie z normami określonymi w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 września 2003 r. w sprawie określenia wartości dziennej normy żywienia oraz rodzaju diet wydawanych osobom osadzonym w zakładach karnych i aresztach śledczych (notatka służbowa – k.187).

W trakcie przebywania powoda w Areszcie Śledczym W.-B. w ramach zajęć kulturalno – oświatowych organizowane było dla osadzonych wyjście do Centrum Olimpijskiego, gdzie mieli oni możliwość zapoznania się z historią i ideą przyświecającą polskiemu Ruchowi Olimpijskiemu (wydruk ze strony internetowej – k.17).

W areszcie Śledczym W. – B. organizowane są dla osadzonych także wykłady, prelekcje oraz spotkania o rozmaitej tematyce. Przykładowo prelekcja „Martyrologia Polaków na Wschodzie w latach 1939-1945” prowadzona przez prof. historii T. S., spotkanie z fundacją (...) – zaproszonym gościem była M. F. – artystka i podróżnik z zamiłowania, spotkanie z P. S., prelekcja wraz z projekcją multimedialna na temat bezpieczeństwa w trakcie (...) 2012, spotkanie z K. Z.. Realizowany był także projekt fotograficzny – Polska sztuka więzienna „Sztuka celi”. Przed mistrzostwami (...) roku emitowane były cykliczne programy o aktywności fizycznej zawierające informacje sportowe propagujące zdrowy styl życia oraz potrzebę uprawiania dowolnych form zajęć fizycznych. W ramach obchodów Europejskiego Dnia Parków Narodowych 30 maja 2012 roku skazani Aresztu Śledczego W. – B. wzięli udział w wycieczce edukacyjnej do Centrum (...) w I.. Osadzeni brali także udział w ogólnopolskiej akcji (...) – odbył się on w zalesionej okolicy jednostki (wydruk ze strony internetowej – k.18-26).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów oraz o dowody osobowe tj. zeznania powoda oraz świadków. Jeśli chodzi o dowody z dokumentów, to były to głównie notatki służbowe i zaświadczenia, które to Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Powód nie kwestionował prawdziwości i autentyczności tych dokumentów i zdaniem Sądu stanowią one pełnowartościowy materiał dowodowy. Natomiast jeśli chodzi o zeznania świadków i powoda, to Sąd uznał je za wiarygodne jedynie w części pokrywającej się z wyżej wymienionymi dowodami.

W pozostałej części zeznania uznane zostały za niewiarygodne, szczególnie w zakresie zeznań powoda, w którym wywodził, iż cele w których przebywał były przeludnione, co jest sprzeczne z załączonym materiałem dowodowym.

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu powództwo zgłoszone w niniejszej sprawie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Stosownie zaś do art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby, osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie o odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Z kolei art. 448 k.c. stanowi, iż w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Jak trafnie wskazywał Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w sprawie I ACa 1150/06 /wyrok z dnia 24 lipca 2008 r., OSAW 2008/4/110/ w przypadku naruszenia dóbr osobistych bezprawnym działaniem sprawcy pokrzywdzonemu przede wszystkim, a w wypadku gdy działanie naruszydźciela jest także zawinione środkami o charakterze majątkowym, o których stanowi art. 448 k.c. Przy czym warto zwrócić uwagę, iż obydwa roszczenia mają charakter samodzielny i pokrzywdzonemu przysługuje prawo ich wyboru, lecz sądowi pozostawiona jest ocena celowości przyznania ochrony w żądanej formie, jego adekwatności. Przy żądaniu przyznania odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego podstawowym kryterium oceny sądu winien być rozmiar ujemnych następstw w sferze psychicznej pokrzywdzonego, bowiem celem przyznania ochrony w formie majątkowej jest zrekompensowanie i złagodzenie doznanej krzywdy moralnej. Z tych też względów sąd jest zobowiązany ustalić zakres cierpień pokrzywdzonego, a przy ocenie tej przesłanki nie może abstrahować od wszystkich okoliczności towarzyszących powstaniu krzywdy. Znikomość ujemnych następstw może być podstawą oddalenia powództwa o przyznanie zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego.

W związku z powyższym, w pierwszej kolejności należy ustalić jakie dobra osobiste powoda zostały naruszone w związku z przebywaniem w pozwanych jednostkach penitencjarnych.

Warto w tym miejscu podkreślić, że zarówno w piśmiennictwie jak i w judykaturze utrwalone jest stanowisko, zgodnie z którym przy ocenie zaistnienia naruszenia dobra osobistego należy posługiwać się kryteriami natury obiektywnej, nie zaś jedynie subiektywnymi odczuciami osoby występującej o przyznanie ochrony. W wyroku z dnia 26 października 2001 r. w sprawie V CKN 195/01 Sąd Najwyższy/LEX nr 53107/ stwierdził, że ocena, czy cześć człowieka została zagrożona bądź naruszona, musi być dokonana przy stosowaniu kryteriów obiektywnych. Istotne jest bowiem nie subiektywne odczucie osoby żądającej ochrony prawnej, ale obiektywna reakcja opinii publicznej. Ponadto nie każdy przypadek dyskomfortu psychicznego, jak to zauważył Sąd Apelacyjny w Warszawie /uzasadnienie wyroku z dnia 8 maja 2009 r. w sprawie VI ACa 1242/08/, spowodowany bezprawnym zachowaniem się innej osoby, jest wystarczającą podstawą do poszukiwania ochrony sądowej dóbr osobistych, bowiem należy mieć na uwadze również zobiektywizowaną ocenę zewnętrzną. Konieczne jest również zachowanie proporcji oraz umiaru i nie można nadużywać instrumentów prawnych właściwych tej ochronie do przypadków drobnych, opierających się w głównej mierze na subiektywnych odczuciach zainteresowanego, gdyż taki sposób postępowania prowadziłby do deprecjonowania samego przedmiotu ochrony. Należy mieć na względzie, że do istoty osadzenia w jednostce penitencjarnej należy pewne ograniczenie praw i wolności jednostki. Trudno oczekiwać, aby warunki bytowe, sanitarne i socjalne panujące

w jednostkach penitencjarnych mogły odpowiadać warunkom, które jednostka może samodzielnie kreować pozostając na wolności. Kara pozbawienia wolności stanowić ma pewną dolegliwość. Obowiązkiem władz publicznych jest jednak

zapewnienie osadzonemu humanitarnego wykonania kary pozbawienia wolności, z poszanowaniem jego godności, praw i wolności obywatelskich. Ograniczenie tych wolności może wynikać z przepisów prawa i wydanego na ich podstawie prawomocnego orzeczenia. Powód powinien mieć w związku powyższym świadomość, iż warunki panujące w jednostkach penitencjarnych odbiegać będą od przyjętych przez niego standardów bytowych.

W niniejszej sprawie powód uzasadniając swoje żądanie wskazał, że osadzono go w przeludnionych celach, w których kącki sanitarne nie były dostatecznie odseparowane, była niedostateczna wentylacja i nie mógł on zrealizować potrzeb w zakresie zachowania higieny osobistej, a cele były zagrzybione i nieodpowiednio wyposażone, a także iż brakowało dostępu do ciepłej wody i że niedostatecznie przydzielano środki czystości. Także że zła organizacja zakładu karnego miała uniemożliwiać bądź znacznie utrudniać możliwość uczestniczenia przez powoda w zajęciach kulturalno-oświatowych. Powód wskazał, że na skutek ww. działań i zaniechań doszło do naruszenia jego dóbr osobistych takich jak cześć, godność, prawo do prywatności i intymności.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Jak podkreślał Sąd Najwyższy twierdzenie istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą /wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001, I PKN 660/00/. Zatem to na powodzie spoczywał ciężar dowodu w zakresie wykazania przytaczanych przez niego działań jednostek penitencjarnych, w których upatruje naruszenia dóbr osobistych, a także udowodnienia krzywdy, jaką w swojej ocenie poniósł.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda, które uzasadniałoby przyznanie mu z tego tytułu zadośćuczynienia bądź uwzględnienie pozostałych roszczeń pozwu. W okresie odbywania kary pozbawienia wolności w Areszcie Śledczym W. – B. w W., powód ani razu nie przebywał w przeludnionej celi. Ponadto powód miał możliwość opuszczania celi, brania udziału w zajęciach sportowych, dostępu do świetlicy, prelekcji i spotkań. Powód nie zdołał też wykazać, że w istocie w jednostkach, w których przebywał, panowały warunki urągające jego godności i naruszające jego prawo do prywatności. Brak jest dowodów na stan jaki został przedstawiony w pozwie. Jak wynika z notatek służbowych funkcjonariuszy Służby Więziennej z AŚ B., stan techniczny oddziału na którym przebywał powód był dobry. Wobec faktu, że regularnie odbywają się tam kontrole Państwowej Inspekcji Sanitarnej mało prawdopodobne jest w ocenie Sądu, aby rzeczywiście panowały w nim warunki tak złe jak przedstawione przez powoda.

Brak dowodów stanowiących potwierdzenie zarzutów powoda dotyczących stosowania wobec niego przez funkcjonariuszy przemocy psychicznej i fizycznej. Okoliczność ta w żaden sposób nie została przez powoda wykazana. Brak jest podstaw, do uznania iż faktycznie Służba Więzienna znęcała się nad powodem, czy też zachowywała się wobec niego złośliwie, lub też w inny sposób naruszała jego dobra osobiste.

Podobnie jeśli chodzi o okoliczność pozostałych naruszeń, na które powołuje się powód. Takich jak ograniczony dostęp powietrza i światła, niedziałająca wentylacja, czy też brak możliwości wzięcia gorącego prysznica częściej niż raz w tygodniu, należy stwierdzić że są one normalnymi niedogodnościami jakie mogą spotkać osadzonego podczas odbywania kary pozbawienia wolności, należy stwierdzić iż te niedogodności nie są bezprawne.

Zgodnie bowiem z art. 24 § 1, ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne /.../. W orzecznictwie ugruntowało się twierdzenie, iż za bezprawne uważa się każde działanie naruszające dobro osobiste, jeżeli nie zachodzi żadna ze szczególnych okoliczności usprawiedliwiających je oraz, że do okoliczności wyłączających bezprawność naruszenia dóbr osobistych z reguły zalicza się działanie w ramach porządku prawnego to jest działanie dozwolone przez obowiązujące przepisy prawa, wykonywanie prawa podmiotowego, zgodę pokrzywdzonego, działanie w obronie uzasadnionego interesu. Dla uchylenia się od odpowiedzialności konieczne jest stwierdzenie przesłanek wyłączających bezprawność /wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 16 maja 2014 r., I ACa 1567/13, LEX nr 1477197/. W odniesieniu do sytuacji powoda, podnieść należy iż nie budzi wątpliwości, że kara pozbawienia wolności narusza dobra osobiste jednostki w sposób bardzo wyraźny, choćby poprzez drastyczne ograniczenie wolności osobistej, prawa do przemieszczania się czy prawa

do intymności. Ponieważ kara pozbawienia wolności wykonywana jest na podstawie aktów prawnych, to co do zasady nie można przyjąć, że naruszenia są w każdym przypadku bezprawne. Dopiero takie naruszenia dóbr osobistych, które przekraczają normy wykonywania kary pozbawienia wolności mogą być, w konkretnych okolicznościach uznane za dające podstawę do stosowania środków ochrony prawnej, jakimi są przepisy art. 24 § 1 k.c. i art. 448 k.c.

Wskazane powyżej okoliczności mogące naruszać dobra osobiste powoda nie przekraczają zwykłych następstw umieszczenia osadzonego w zakładzie karnym. Są one usankcjonowane odpowiednimi przepisami dotyczącymi bezpieczeństwa, czy też wynikają z innych regulacji dotyczących funkcjonowania jednostek penitencjarnych (gorące prysznice raz w tygodniu).

Nie ulega wątpliwości w ocenie Sądu, iż nie można podzielić twierdzeń powoda o osadzeniu go w niegodziwych, nieludzkich warunkach. W tym miejscu należy zwrócić uwagę, że powód w okresie osadzenia miał zapewnione miejsce do spania, bezpłatne wyżywienie o odpowiedniej wartości odżywczej, bezpłatną opiekę medyczną, dostęp do zajęć kulturalno-oświatowych. Miał zatem lepsze warunki niż znaczna część osób przebywających na wolności, które, w przeciwieństwie do powoda, respektują normy prawa karnego, a które często bez swojej winy żyją w niedostatku i ubóstwie.

Nadto należy też zwrócić uwagę że aby można było o mówić o jakimś niehumanitarnym traktowaniu powoda, trzeba mieć na uwadze, przy ustalaniu okoliczności tej sprawy, takie okoliczności czy warunki pobytu w jednostce penitencjarnej w której przebywał powód przekraczały zakres dolegliwości podczas odbywania kary pozbawienia wolności przez powoda, jako nieuniknionego elementu cierpienia wpisanego w pozbawienie wolności /orzeczenie Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu z 29.04.2003r. nr 38812/97 i z tej samej daty orzeczenie nr 50390/99/. Przy czym trzeba też podnieść iż ażeby można było uznać, że doszło do naruszenia dóbr osobistych, na podstawie Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności /art. 3/, to zgodnie z kryterium wykładni jakim posługuje się Trybunał, musi wystąpić tzw. kumulatywna ocena zaistniałych warunków a zatem jak wskazuje Trybunał cierpienie i upokorzenie muszą w każdym razie, przekraczać element cierpienia wpisanego w pozbawienie wolności, aby stanowiły naruszenie przepisu art. 3 Konwencji.

Powód podnosił, iż w orzeczeniach ETPC, TK najczęściej zwracano uwagę na złe warunki sanitarne, niehigieniczność i brak prywatności przy korzystaniu z urządzeń sanitarnych, permanentną niemożliwość zaspokojenia potrzeby snu spowodowaną niewystarczającą ilością łóżek jak i nieustannie zapalonym światłem czy panującym hałasem, niedostateczne oświetlenie uniemożliwiające czytanie, warunki prowadzące do rozprzestrzeniania się chorób bądź brak możliwości leczenia. Trybunał uwzględniał skumulowany efekt tych warunków, a także specyficzne zarzuty podnoszone przez skarżących.

W przedmiotowej sprawie nie nastąpiło nagromadzenie wielu negatywnych czynników, co więcej istnienie większości z nich przed Sądem nie zostało przez powoda udowodnione. Nie można więc na gruncie przedstawionego stanu faktycznego oprzeć się na orzeczeniach trybunałów międzynarodowych, czy też normach prawa międzynarodowego, gdyż w niniejszym postępowaniu nie wykazano naruszeń przytaczanych przez powoda, lub są one usankcjonowane prawnie odpowiednimi regulacjami niebudzącymi wątpliwości co do ich legalności.

Reasumując, zdaniem Sądu brak jest podstaw do zasądzenia na rzecz powoda jakiegokolwiek kwoty zadośćuczynienia za naruszenie jego dóbr osobistych, które wiązało się z warunkami odbywania kary.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym sąd nie ma obowiązku zasądzenia zadośćuczynienia w każdym przypadku naruszenia dóbr osobistych /wyrok SN z dnia 19.04.2006r. II PK 245/05 OSNP 2007/7-8/101/. Zasądzenie zadośćuczynienia ma zatem charakter fakultatywny i od oceny sądu opartej na analizie okoliczności konkretnej sprawy zależy przyznanie pokrzywdzonemu ochrony w tej formie /wyrok SA w spr. I ACa 833/06/. Podstawowym kryterium decydującym o możliwości zasądzenia zadośćuczynienia winien być m.in. stopień winy naruszydźciela, rodzaj naruszonego dobra oraz poczucie pokrzywdzenia poszkodowanego. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12.12.2002r., V CKN 1581/00 wskazano także, iż decyzja o zasądzeniu zadośćuczynienia winna być poprzedzona także zbadaniem nasilenia złej woli naruszydźciela i celowości zastosowania tego środka. Odnosząc się

do kwestii winy, tej przesłanki odpowiedzialności za niezapewnienie osadzonemu warunków metrażowych zgodnych z art. 110 § 2 k.k.w. upatrywać należy poza jednostkę organizacyjną. Jednostka ta pomimo przepełnienia, nie może odmówić przyjęcia skazanego, a gospodarkę finansową prowadzi w oparciu o prawo budżetowe. Z uwagi na powyższe względy żądanie zadośćuczynienia nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód żądał także złożenia przez pozwanego oświadczenia wyrażającego przeprosiny za krzywdy, warunki oraz łamanie praw człowieka, których powód zaznał podczas pobytu w Areszcie Śledczym W. – B. w W.. W ocenie Sądu także i to żądanie nie było zasadne.

Jak już wyżej podniesiono, w niniejszej sprawie w istocie powód nie przebywał w przeludnionych celach. Natomiast inne zgłaszane przez powoda niedogodności nie miały charakteru uzasadniającego przyjęcie, że warunki odbywania kary nie spełniały standardów cywilizowanego państwa. Nadto, powyższe nie było celowym działaniem pozwanego, nacechowanym jakąkolwiek złą wolą. Jak już podkreślono takie warunki odbywania bezwzględnej kary pozbawienia wolności były spowodowane ograniczeniami finansowymi i technicznymi, a jednocześnie koniecznością egzekwowania wydawanych wyroków. Z tych też względów żądanie przeprosin nie jest adekwatne do stopnia naruszenia dóbr osobistych powoda a przede wszystkim do stopnia winy pozwanego. Powyższe przemawia za oddaleniem powództwa.

Orzekając o kosztach postępowania, Sąd oparł się na treści art. 102 k.p.c., zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Cytowany przepis ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Nie konkretyzuje on pojęcia „wypadków szczególnie uzasadnionych”, pozostając ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi /orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 1973r., II CZ 210/73, niepubl./. Taka uzasadniona sytuacja ma zdaniem Sądu miejsce w przedmiotowej sprawie. Powód znajduje się bowiem w trudnej sytuacji finansowej, a jak wynika ze złożonego przez niego oświadczenia o stanie majątkowym nie posiada on żadnych oszczędności, w związku z czym Sąd odstąpił od obciążania powoda kosztami postępowania na rzecz strony pozwanej i dlatego też orzekł jak w pkt 2 sentencji wyroku.

Z kolei pozostałe nieuiszczone koszty sądowe w postaci opłaty od pozwu Sąd przejął na rachunek Skarbu Państwa, mając na uwadze treść art. 100 ust. 2 oraz art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (pkt 3 wyroku).

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.